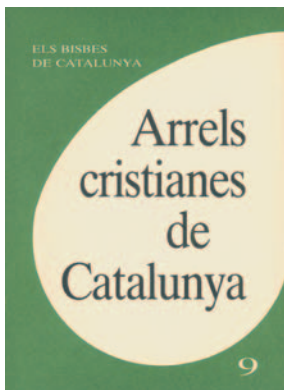

PARAULA I VIDA

25 anys d'Arrels cristianes de Catalunya

S'han complert recentment els 25 anys que els Bisbes de Catalunya, després de serena i ponderada reflexió van fer públic un document breu però clau, «*Arrels cristianes de Catalunya*» (27.12.1985), que per primera vegada tractava alguns aspectes complexos i difícils per al catolicisme català, concretant la doctrina social de l'Església envers la llengua, la cultura i la nació. El document parla amb naturalitat de la nació catalana, del valor de la seva llengua i cultura, de la necessària convivència i comunió amb els altres pobles d'Espanya, de l'acollida i integració dels emigrants i de la solidaritat en moments de crisi econòmica i d'atur. Posteriorment el document va ser integrat en les resolucions del Concili Provincial Tarraconense (1995), i rebé el reconeixement de la Santa Seu. I els bisbes de Catalunya hem refermat en moltes ocasions que continua essent una doctrina social eclesial de referència i ben actual.

És un document que s'inscriu en el solc de l'encarnació pastoral en la realitat catalana que ja prové del segle XIX i travessa tot el segle XX fins a nosaltres, per tal de ser presents i no autoexcloure'ns

del gran moviment de la Renaixença ni de la modernitat. Un solc que han traçat grans figures del catolicisme com Torras i Bages, Balmaes, Verdaguier, Maragall, Gaudí, Vidal i Barraquer, Justí Guitart, i més a prop nostre els bisbes Jubany, Pont, Masnou, Torrella, Martí, Deig, Guix o Carrera, per parlar dels ja traspassats. Alguns ho titllen de nou nacionalisme exacerbada de l'Església, causant de la secularització, la descristianització o la manca de vocacions que estem patint. Però són exageracions interessades i versions noves de velles rancúnies.

Ningú no dubta que Catalunya té una cultura pròpia, i l'episcopat català assumeix que se li pot aplicar l'ensenyament de Joan Pau II sobre cultura i nació. Sense arrelar-se a la cultura catalana, la fe esdevindria forana, espúria. És evident que els Bisbes desitgem per damunt de tot i principalment anunciar l'Evangeli a tothom, i encertar amb la calidesa i l'ardor en el nostre testimoniatge de la fe. Però això no es contradiu amb un catalanisme democràtic, respectuós i positiu, que valori l'obertura catòlica a totes les altres nacions i llengües. Si fos així, resultaria que tots els catòlics del món podrien ser patriotes menys els fidels de Catalunya. En aquest sentit ha estat molt clarificadora la recent visita apostòlica del Papa Benet XVI, plena de missatges profunds per a nosaltres.

Els actuals Bisbes de les Diòcesis catalanes continuem mostrant el nostre amor pastoral i la nostra responsabilitat col·lectiva envers Catalunya en punts importants de la doctrina social: Estatut, llengua vehicular de l'acció pastoral, acollida dels nous emigrants, presència en tantes accions culturals i caritatives, respecte per les autoritats constituïdes i per la laïcitat positiva, rebuig del periodisme ofensiu, o l'aportació de la nostra sensibilitat pròpia a l'hora de redactar alguns documents episcopals.

Tots els catòlics hem de voler anunciar l'Evangeli amb nou ardor essent alhora membres vius d'aquest país i actors de la seva vida cultural. I hem de poder fer-hi la nostra aportació pròpia com a catòlics, especialment en aquelles qüestions que l'actual cultura dominant té el perill de silenciar, o fins de perseguir. Són els reptes d'unes noves «*Arrels*» orientadores.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Homenatge a Sant Ot

► Mn. Joan Pujol, Vicari general va fer extensiva la felicitació de Nadal de la Cúria a l'Arquebisbe d'Urgell, tot repassant els fets més destacats de l'any a la Diòcesi i les activitats pastorals de l'Arquebisbe d'Urgell en aquest any 2010. Com és tradició, en el moment de la felicitació es va fer un homenatge a una figura del Bisbat. Enguany, Mn. Josep Mas Bayés va parlar del Bisbe d'Urgell al segle XII Sant Ot, el constructor de l'actual Catedral de Santa Maria d'Urgell i patró del bon temps per a les collites.

GLOSSA

Perquè ens doni la vida

Morí un pare que tenia tres fills. Mentre el vetllaven al tanatori, en una estona llarga sense visites, es posaren a parlar d'ell, del que havien viscut i compartit al seu costat, de les apreciacions que feia, també de la seva fe sòlida i treballada. El més gran recollí el que deien els germans. Ho volia exposar, l'endemà, en iniciar-se la missa exequial. Aquest fou el text que llegí: «Pare, eres un home de somriure afable, amb una mirada trappella i tímida alhora, sovint amb l'acudit als llavis, i sempre vivint amb intensitat i bevent a glops la vida que, aquests últims temps, se t'escapava. Has estat un home sentimental, treballador, il·lusionat permanentment per un projecte nou, que substituïa el que havies enllestit. Molt més fort del que aparentaves. Molt més fràgil del que volies deixar veure! Un marit, amant i amic, amatent amb la mare, la teva esposa, la insubstituïble companya de tota la vida, en la salut i en la malaltia, en la joia i en el plor. No hauries pogut sobreviure fins avui sense ella. Un pare protector dels teus fills, potser fins i tot massa, que paties sense dir-ho —o dient-ho— quan les coses no anaven com a tu et semblava que havien d'anar. Un avi que va gaudir dels

seus néts amb avidesa, sabent com sabies que no els veuries créixer gaire temps més.

«Malgrat que tots érem conscients que te n'anaves, pare, ens prendrà temps d'acceptar que ja no hi ets. Així i tot, ara sí que t'obeeim: trobarem la força necessària, prendrem el teu relleu i seguirem el que hem après del teu exemple: veure i viure la vida que ens ha estat donada amb plenitud, confiança, responsabilitat i amor a Déu i al próxim. Sempre en mans de Déu, com tu t'hi senties. Seguirem portant la torxa encesa que ens traspasses i continuarem fent el nostre camí.»

«Per a nosaltres és el Déu que salva; són del Senyor Déu les portes de la mort» (Sl 68,21). La mort, germana nostra des del moment del naixement, ens permet realitzar aquest abandonament total en la fe. És la que possibilita l'acte de confiança incondicional i absoluta en Ell quan s'acosta el traspàs. Ens abandonem a Déu perquè ens doni la vida. Conèixer Jesús esdevé possibilitat d'abandonament en el Pare. Sabem en mans de qui estem, sabem en qui hem posat la nostra confiança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Avui, per la primera i dolça volta,
m'ha sorprès la blancor dels ametllers
traient el cap per sobre dels recers
de l'hort blanc de les monges caputxines:
semblaven esfereïts
de sentir-se tan florits
tan sols entre les boirines.

(Els ametllers, Barcelona,
23/01/1901)

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia de Sofonies (So 2,3;3,12-13)

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor.

Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, no tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú.

► Salm responsorial (145)

R. *Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,26-31)

Germans, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils i els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriar-se davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Esclat, «si algú es gloria, s'haurà de gloriarse del Senyor».

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren.

Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

► Lectura de la profecia de Sofonías (So 2,3;3,12-13)

Buscad al Señor los humildes, que cumplís sus mandamientos; buscad la justicia, buscad la moderación, quizá podáis ocultaros el día de la ira del Señor.

«Dejaré en medio de ti un pueblo pobre y humilde, que confiará en el nombre del Señor. El resto de Israel no cometerá maldades, ni dirá mentiras, ni se hallará en su boca una lengua embustera; pastarán y se tenderán sin sobresaltos.»

► Salmo responsorial (145)

R. *Dichosos los pobres en el espíritu, porque de ellos es el Reino de los cielos.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / él hace justicia a los oprimidos, / él da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 1,26-31)

Fijaos en vuestra asamblea, hermanos, no hay en ella muchos sabios en lo humano, ni muchos poderosos, ni muchos aristócratas; todo lo contrario, lo necio del mundo lo ha escogido Dios para humillar a los sabios, y lo débil del mundo lo ha escogido Dios para humillar el poder. Aún más, ha escogido la gente baja del mundo, lo despreciable, lo que no cuenta para anular a lo que cuenta, de modo que nadie pueda gloriarse en presencia del Señor. Por él vosotros sois en Cristo Jesús, en este Cristo que Dios ha hecho para nosotros sabiduría, justicia, santificación y redención. Y así —como dice la Escritura— «el que se glorie, que se glorie en el Señor».

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,1-12a)

En aquel tiempo, al ver Jesús el gentío, subió a la montaña, se sentó, y se acercaron sus discípulos; y él se puso a hablar, enseñándoles: «Dichosos los pobres en el espíritu, porque de ellos es el Reino de los cielos. Dichosos los que lloran, porque ellos serán consolados. Dichosos los sufridos, porque ellos heredarán la tierra. Dichosos los que tienen hambre y sed de la justicia, porque ellos quedarán saciados. Dichosos los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia. Dichosos los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios. Dichosos los que trabajan por la paz, porque ellos se llamarán los Hijos de Dios. Dichosos los perseguidos por causa de la justicia, porque de ellos es el Reino de los cielos. Dichosos vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa. Estad alegres y contentos, porque vuestra recompensa será grande en el cielo.»

Crist, mestre i amic. Pintura d'Albert Dürero (1471-1528). Ciutat del Vaticà. Apartament del Sant Pare

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): He 11,32-40 / SI 30 / Mc 5,1-20 ■ **dimarts**: He 12,1-4 / SI 21 / Mc 5,21-43 □ **dimecres**: MI 3,1-4 (o bé He 2,14-18) / SI 23 / Lluc 2,22-40 (o més breu: 22-32) ■ **dijous**: He 12,18-19.21-24 / SI 47 / Mc 6,7-13 ■ **divendres**: He 13,1-8 / SI 26 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: He 13,15-17.20-21 / SI 22 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setmana): Is 58,7-10 / SI 111 / 1Co 2,1-5 / Mt 5,13-16.

Si haguéssim de triar una paraula per definir què volem realment en la vida, segurament que molts diríem la felicitat. El desig de ser feliç és inscrit amb força en el cor humà. Els camins per assolir la felicitat són tan variats com ho són les persones humanes. Els uns la busquen en els diners, molts en el plaer, alguns en l'acumulació d'experiències, d'altres en el poder... I la veritat és que no resulta freqüent trobar persones que se sentin felices de debò.

Jesús no és gens indiferent a aquesta antiga i moderna recerca humana. En realitat, ell es presenta com el portador de la veritable felicitat. No és estrany, doncs, que l'Evangeli de Ma-

teu posi a l'inici del primer gran discurs de Jesús les Benaurances. Jesús no dóna receptes o secrets per ser feliç; tan sols fa una llista dels qui ja ho són. Segurament no hi apareixen els que la majoria haurien imaginat: no hi ha els rics, els poderosos o els famosos, sinó que Jesús proclama feliços els pobres, els qui sofreixen, els qui es preocupen dels altres, els qui treballen per la pau...

Les Benaurances són un resum perfecte de l'ensenyament de Jesús. I encara més: són un retrat excel·lent d'ell mateix. Jesús no demana als seus seguidors res que ell no hagi experimentat primer. No és una autoritat que imposa normes als seus súbdits,

sinó un mestre que ensenya amb l'exemple. Ell sap per experiència que viure en plena atenció a la voluntat del Pare i en total dedicació als altres, si bé comporta incomprendiments i persecucions, omple el cor de pau. No hi ha res que doni una felicitat més gran.

De vegades el camí aparentment més curt no porta enlloc. L'acumulació de béns materials, de comoditats físiques, de plaers corporals, de poder humà... aboca a la insatisfacció. La proposta de Jesús és sorprenent i agosarada, però l'experiència dels qui l'han seguida fins al final assegura que porta a la felicitat autèntica i duradora.

Agustí Borrell

COMENTARI

Qui és feliç?

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Creure és un consol?

Oriol: —Mare, alguns diuen que creure és una manera de consolar-se.

Gràcia: —Segons com es cregui i segons què es cregui.

—Però, creure en Déu consola.

—De què creus que consola?

—De l'envelliment, de la malaltia, del fracàs, de la mort.

—Creure en Déu no ens salva de cap d'a-

questes experiències. Els creients també envellim, emmalaltim, fracassem i morim.

—Però creure és un consol.

—És reconfortant saber que Déu, l'Amor omnipotent, ens acollirà en la seva glòria, ens donarà una nova terra i un cel nou. Certament, això conhorta, però també exigeix.

—Creure exigeix?

—Creure és dolorós en molts sentits. És acostumar-se a entrar en un regne de perplexitats, habitar-se a no entendre. És

patir els sofriments de la pertinença a la comunitat, però també el goig de sentir la força que travessa la comunitat. Creure és exigent, perquè sempre és un intent de veure-hi més clar i de ser més transparent. També consola, però el consol no pot ser l'únic mòbil de la creença.

—Doncs, quina ha de ser la raó per creure?

—En cada persona la motivació per creure és un enigma sense fons. S'hi mesclen factors conscients i inconscients, emocionals i racionals. Creure té les seves raons, però no hi cap raó determinant que mogui a creure.

—I jo, quan sabré que he de creure?

—La fe és un do que pot ser acceptat o no. És un do que aspira sempre a més. És un coneixement que desperta l'anhel per la claredat i aspira a la trobada amb Déu. Tu també aniràs creixent en la fe.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

ENTREVISTA

► SERGI GORDO

El missatge de Benet XVI a Barcelona

La visita del Papa Benet XVI a Barcelona ens ha deixat una petjada inesborrable. Els dies 6 i 7 de novembre de 2010 seran inoblidables i veritablement històrics. Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona i secretari de la Província Eclesiàstica de Barcelona, afirma que «la seva estada entre nosaltres ha estat un autèntic do de Déu; ens ha confirmat en la fe, ens ha mostrat la seva sol·licitud pastoral i ens ha infós l'alegria que brolla de la fe cristiana». Mn. Sergi, que ha estat membre de la comissió diocesana de la visita apostòlica del Sant Pare a Barcelona, explica com aplicar els missatges que ens ha deixat Benet XVI.

Quin és el missatge que ens ha deixat Benet XVI?

D'una banda, hi ha el missatge corresponent a tots els textos pontificis, rics de pregones orientacions pròpies d'un *Papa teòleg*. Remarco la seva homilia a l'eucaristia de dedicació de la basílica de la Sagrada Família. Tenim el repte que aquesta *catedral dels pobres* estigui al servei del culte, de l'evangelització i de la catequesi. Benet XVI ho va sintetitzar exemplarment dient-nos que Gaudí es va inspirar en tres llibres: el llibre de la naturalesa, el llibre de les Sagrades Escripcions i el llibre de la litúrgia.

I el de la visita al Nen Déu?

Sí, és el segon missatge que ens va deixar, que ens ve precisament del seu testimoni personal a l'Obra Beneficosa Nen Déu, on els nens i les nenes discapacitats i llurs famílies eren abraçats i beneïts pel Sant Pare, un Papa feliç de trobar-se amb els més petits de la societat, que són els amics preferits de Jesucrist.

Què cal fer a partir d'aquesta visita apostòlica?

La visita del Papa Benet XVI és tot un llegat per fer fruitar des d'ara en l'acció pastoral de les nostres comunitats. A l'arxidiòcesi de Barcelona estem treballant l'exhortació pastoral del cardenal Martínez Sistach titulada *Preparem amb el Papa els camins del Senyor*. En ella hi ha unes pautes per a la reflexió personal o comunitària per a l'aplicació diocesana de les orientacions proposades pel Sant Pare en la seva visita. Moltes d'aquestes orientacions ens estimulen a continuar aplicant els tres objectius de l'actual Pla Pastoral Diocesà *Anuncieu a tothom l'Evangeli*.

Òscar Bardají i Martín

DÉU NO TÉ POR

La caritat com a llengua universal

Un aspecte important de la vida de l'Església a la ciutat és aquest: la caritat. La dinàmica de totes les ciutats modernes és que es tanquen en espais protegits, on mor la plaça en què tothom es pot trobar, es pot relacionar, malgrat les diferències socials i culturals. En aquest quadre els cristians fan una important contribució especialment envers els pobres, els més dèbils, aquells qui no tenen res per donar en contrapartida, els ferits per la vida: les comunitats cristianes són un dels pocs ambients oberts a tothom i particularment als pobres.

Hi ha una vasta onada de voluntariat en servei dels pobres i dels marginats. Moltes iniciatives han nascut en l'entorn de l'Església. Cal remotivar la caritat partint de l'Evangeli, perquè sigui duradora, creativa, però també comunicativa de la fe.

Fa deu anys i més, hi havia una demanda de compromís social. Avui els joves no demanen fàcilment de comprometre's, només ho demanen després d'un camí de maduració. Avui potser els joves cerquen més espiritualitat que compromís. Però no només els joves. L'opció pels pobres és més l'expressió d'una opció madura que d'un sentiment immediat.

Hi ha el perill que la caritat es desvinculi massa del si eclesial: ja sigui en les motivacions, ja sigui en la institucionalització d'obres poc connectades amb la comunitat cristiana. Cal, doncs, reunir caritat, Evangeli, comunitat. Com va dir Joan Pau II —a *Novo millennio ineunte*— «hem de fer per manera que els pobres se sentin, en tota comunitat cristiana, *com a casa*. ¿No seria aquest estil la més gran i eficaç presentació de la bona nova del Regne?»

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

30. ✚ Diumenge IV durant l'any. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. xi); sta. Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. Dilluns. St. Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dimarts. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dimecres. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum); Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes. Altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Dijous. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. iv), invocat pel mal de coll;

sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Divendres. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. Dissabte. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. iii), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que la família sigui respectada en la seva identitat.

Missionera: Que els cristians sàpiguen testimoniar Crist davant dels qui pateixen.

LAS BIENAVENTURANZAS

Bienaventurados los que lloran, porque serán consolados

Los seres humanos creen que pueden conseguir todo lo que desean. Al hombre actual le cuesta aceptar que no se puede tener todo al mismo tiempo. En un mundo en el que todo parece factible, no hay lugar para los dolientes. Quienes están en duelo sienten vergüenza, se sienten excluidos de la comunidad humana, sienten que no deben mostrar sus sentimientos.

Sin embargo, el ser humano aspira a una vida en la que pueda confrontarse con la realidad sin encubrirla, en la que pueda tener cabida también su duelo. Desearía afrontar la realidad e intuye que esta posibilidad pasa sólo a través del duelo. Pero no sabe qué hacer.

En esta situación anuncia Jesús su segunda bienaventuranza. Nos dice que, para que la vida sea plena, es importante llorar, de un modo justo y conveniente, por la muerte de los seres queridos, pero también del duelo por la pérdida de la infancia y la juventud, por todo lo que no pudimos vivir o hacer, en general por las frustraciones de toda vida humana. La elaboración del duelo es decisiva para una vida plena, pero es difícil hacerlo, sobre todo para los varones, porque afrontan mucho menos que la mujer la necesidad de renunciar.

Los monjes antiguos distinguían entre duelo y tristeza. La tristeza es la actitud lastimera de quien se lamenta porque no tiene lo que desea. El duelo es la disponibilidad a elaborar el duelo hasta el punto de entrar en contacto, a través de él, con mi corazón y, en el corazón, con Dios. Afrontar el duelo es el presupuesto del consuelo.

El propio Cristo es quien nos consuela. Sí, él mismo es el consuelo. Si fijamos los ojos en él, en medio del dolor experimentamos ya el consuelo. El Espíritu Santo, el Paráclito, es quien socorre, él es el *Consolador óptimo*.

Anselm Grün

(*Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud*. Ed. Sal Terrae, 2009)

Càritas recull joguines amb RTVA

Càritas Andorrana va recollir 765 joguines en la Campanya de Reis que organitza conjuntament amb RTVA, que es van repartir a 176 nens i nenes del Principat.

L'entitat ha fet extensiu el seu agraïment a totes les entitats col·laboradores, Banc Internacional-Banca Mora, Andorra Telecom, VallNord, Pyrénées, Escalé, Bàsquet Club Andorra, així com als voluntaris que amb la seva participació fan possible anye rere any la campanya. També a la col·laboració que Ràdio i Televisió d'Andorra dedica a aquesta iniciativa des de fa 18 anys.

Acaba la mostra de Pessebres a Balaguer

Fins el 2 de febrer, està en mostra l'exposició de pessebres de Mn. Josep Sauter al convent de Santa Clara de Balaguer. Mons. Joan Enric Vives, acompanyat pel presbiteri d'Urgell admirà la mostra el 20 de desembre, i l'Alcalde de Balaguer, Sr. Miquel Aguilà, amb la Sra. Tinent Alcalde i la Directora de l'IMPIC, el dia 28 del mateix mes. Mn. Josep Sauter, de nacionalitat alemanya, va néixer a Pons en una família exemplar. Des de molt petit, mostrava satisfacció quan li regalaven un pessebre o una creu, i la seva família no deixà passar cap any sense donar-li aquest gust. Fou així que anà reunint una exquisida col·lecció de pessebres, fins a 150.

Una promesa de pregària, una crida al pelegrinatge i un compromís per tal d'aconseguir una Pau justa a Terra Santa

Els dies 8 al 13 de gener es va dur a terme a Jerusalem la reunió 11a de la Coordinadora de Bisbes d'Europa i Amèrica amb els Bisbes Ordinaris de Terra Santa. Hi va participar Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, com a Delegat per la Conferència Episcopal Espanyola. Al final de la reunió han fet públic el següent Comunicat:

Ens hem reunit per onzena vegada a la Terra Santa per mostrar, tot compartint i intercanviant les nostres experiències i esperances, l'amor i la solidaritat dels Catòlics en els nostres països d'origen, envers els Llocs sants i, d'una manera especial, envers les persones que conformen aquí la comunitat dels creients. Aquest any hem tingut un enfocament particular reunint-nos amb totes les Confessions Cristianes. La nostra crida com a Cristians és a construir ponts i la nostra esperança compartida és a portar tots els cristians units envers la recerca d'una pau justa per a tots en aquesta terra. També ens complau fer camí junts amb els Ordinaris de Terra Santa.

Ha estat encoratjador per a nosaltres reflexionar sobre el que el Papa Benet XVI ha escrit sobre la Terra Santa:

«Per tant, com més veiem la universalitat i la unitat de la persona de Crist, més mirem amb gratitud aquella Terra, on Jesús ha nascut, ha viscut i s'ha lliurat ell mateix per tots nosaltres. Les pedres sobre les quals ha caminat el nostre Redemptor estan carregades de memòria per a nosaltres i continuen "cridant" la bona nova. Per això, els Pares sinodals han recordat l'expressió feliç que anomena Terra Santa "el cinquè Evangelí". És molt important que, malgrat les dificultats, hi hagi en aquells llocs comunitats cristianes. El Sínode dels Bisbes expressa la seva profunda proximitat a tots els cristians que viuen a la Terra de Jesús, testimoniant la fe en el Ressuscitat.» [1]

Veni i ho veureu

Creiem que cada visita a la Terra Santa porta beneficis tant als pelegrins com a la gent que viu aquí, sobretot la Comunitat Cristiana. Quan els deixebles de Joan Baptista li van preguntar a Jesús on vivia, ell no els va respondre directament, sinó que els va instar: «Veni i ho veureu». Ells ho van fer, i això va canviar-los la vida. La nostra estada a la Terra Santa també ens ha canviat. Marxem amb un renovat compromís de pregària amb i pels nostres germans bisbes, per la Comunitat Cristiana i per tota la gent de la Terra Santa. Ens comprometem a pregar per una pau justa i pels passos necessaris per protegir les vides, la dignitat, els drets i la llibertat religiosa de tothom a l'Orient Mitjà. També animem els pelegrinatges que visiten la terra on Jesús va caminar i on hi ha gent que continua vivint la seva fe.

Ens unim als que urgentment volen trobar camins per tal de contribuir a una situació de major justícia i pau on veuen tanta por i desconfiança, fins i tot odi i destrucció. Malgrat algunes millores tangibles en l'assignació de visats, un cop més hem constatat dolorosament la frustració que senten alguns clergues i religiosos catòlics que veuen les seves tasques quotidianes obstaculitzades per les restriccions de moviment. Els nostres germans Bisbes ens han explicat amb tristesa que les paraules del Papa durant la seva visita el 2009 per permetre la facilitat de moviment per al clergat catòlic i els religiosos semblen no haver estat escoltades. Instem enèrgicament a la conclusió de les llargues negociacions entre la Santa Seu i l'Estat d'Israel. També se'ns ha fet conscients del patiment d'aquells matrimonis que es veuen sotmesos a una enorme pressió per les exigències de la «seguretat» i les diferències religioses, així com d'aquells individus i comunitats les terres i propietats dels quals els han estat malmeses o sotretes, fins i tot a causa de l'itinerari i la construcció del mur, i també

de les persones que veuen com les seves vides es tornen tan difícils a causa de la situació en què viuen a Gaza.

Sabem que hi ha millores en algunes àrees, i el Primer Ministre Palestí Sr. Fayyad ens ha parlat de les notícies encoratjadores sobre les dades més recents que mostren que retornen més Palestins que no pas emigren, però estem profundament preocupats perquè en molts casos la dignitat de les persones és ignorada o ultratjada. Per tant, ens comprometem a fer costat als constructors de justícia i de pau aquí a Terra Santa, i a tractar d'encoratjar i persuadir els líders i la gent en les nostres pròpies nacions a estar-hi units. Seguirem treballant per una pau duradora recolzant una veritable solució de dos Estats amb seguretat i reconeixement per l'Estat i el poble d'Israel i un Estat viable i independent per als Palestins. Treballarem per un futur en el qual la vida, la dignitat i els drets dels Palestins i els Israelians siguin protegits i respectats.

Què s'ha de fer?

Seguirem cridant les nostres Comunitats Catòliques que preguin pels nostres germans i germanes d'aquesta Terra i també informarem sobre el que hem après a d'altres persones interessades. Continuarem les converses amb diplomàtics i polítics dels nostres països per compartir les preocupacions de les Comunitats Cristianes que hem visitat.

També fem una crida perquè d'altres persones s'uneixin a nosaltres en aquests compromisos. Tots els líders religiosos poden influir sobre la manera com els seus germans de religió veuen les persones que no comparteixen les seves creences, i ells, com nosaltres, cal que manifestin un major coratge i responsabilitat en el lideratge. Els qui ensenyen als infants tenen una responsabilitat especial per ajudar els joves a créixer en el respecte dels drets i la dignitat de tota persona que Déu ha creat, amb independència de les seves creences, la seva cultura o la seva nacionalitat. Ha estat molt encoratjador el testimoni dels religiosos que treballen a les escoles per ajudar a generar un futur millor.

Els qui governen les diferents parts de Terra Santa necessiten sumar voluntats i trobar els camins de prendre mesures valentes per la justícia i la pau. Els líders de les nostres pròpies nacions, les polítiques internacionals dels quals tenen efectes importants aquí, tenen la responsabilitat ineludible de contribuir a una pau justa i de protegir els drets dels creients i de totes les persones en aquestes terres. Els periodistes coneixen, també, el poder que les seves paraules poden tenir, i els fem una crida que informin no només de les dificultats, sinó també dels signes d'esperança.

Preguem perquè el Senyor realment doni força al seu poble i beneeixi el seu poble, tot el seu poble, amb la pau, sobretot a la terra que tots anomenen santa.

Coordinadora per la Terra Santa
Jerusalem, 10-13 gener 2011

LA PLETA (III)

Acollir i viure l'alegria del Nadal «Viviu sempre alegres en el Senyor!» (Fl 4,4)

4. Com ens vindrà l'alegria?

Mantindrem l'alegria si «recordem les obres del Senyor» (cf. Ps 78) i tot el bé que es fa dins i per l'Església. Recordar quanta santedat es dona, quantes persones i institucions eclesials viuen per a estimar com Jesucrist.

I igualment ens convé captar la «presència» de Déu enmig nostre, per més oblit que molts voldrien imposar a aquesta presència silenciosa, humil, però esclatant i poderosa.

5. Ser testimoni de l'alegria

«Volem contribuir a la vostra alegria» (2Co 1,24).

Hi ha nostàlgia de l'alegria. I la voldrien poder trobar en Crist i en l'Església.

Amb alegria continuar atraient vers el misteri de Déu Amor, fent obra evangelitzadora. La nostra acció apostòlica ha d'estar informada per l'alegria. Un anunci apagat, sense vida ni entusiasme, desvirtua l'essència del missatge cristià. Cal que brolli del goig que experimenta un cor convertit i lliurat al servei del Senyor.

La «perfecta alegria» de sant Francesc. Sempre hem de rellegir les Escriitures.

Is 43,18-19: «Faré una nova gesta que ja comença a despuntar ¿no us n'adoneu?»

Ps 126: «Sortien a sembrar tot plorant... i tornaran cantant d'alegria».

Jo 16,20-22: «La vostra alegria ningú no us la prendrà».

(D'un recés a Balaguer)

† **Joan-Enric Vives**, Arquebisbe d'Urgell